

prism

三つ首塔

นิยายชุด
คินดะอิจิ
ยอดนักสืบ

สุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานของญี่ปุ่น

เจดีย์สามเศียร

โยโกมิโซะ เซชิ เซียน บุษบา บรรจกณิ แผล

prism

เจดีย์สามเศียร

三つ首塔

โยโคมิโซะ เซชิ

เขียน

บุษบา บรรจวมณี

แปล

ฉันเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งบอกไว้ว่า
การหลบหนีเป็นการสสารภาพผิดที่ชัดเจนที่สุด
-โยโคมิโซะ เซชิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

เจดีย์สามเศียร

三つ首塔

prism

โน้ตเครื่องปี่พาทย์มอริินทร์ คอร์ดเปอร์เซ็นต์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

MITSUKUBITO

© Seishi Yokomizo 1972, 1996

First published in Japan in 1972, 1996 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo

through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7765-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทมอริินทร์ คอร์ดเปอร์เซ็นต์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษตร • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณเนวี • บรรณาธิการ อาทิตยา แก้วสิริวรรณ

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรรัตน์ เชยกลิ่น • ศิลปกรรมปก นวพรพร เอื้อพัทธยากร

ออกแบบรูปเล่ม ญาณิกา อยู่ยั้ง • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น, รุ่งกาญจน์

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มีชื่อว่า *เจดีย์สามเศียร* ซึ่งเป็นตอนที่นักอ่านหลายคนขนานนามว่าโรแมนติคที่สุด อีกทั้งยังเต็มไปด้วยความลึกลับอันซับซ้อนและวிரิตที่สุดอีกด้วย ขอให้ผู้อ่านทุกท่านเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการผจญภัยที่เต็มไปด้วยเสน่ห์และความลึกลับระทึกตามแบบฉบับของนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ*

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อหญิงสาวคนหนึ่งได้กลายเป็นผู้รับมรดกจำนวนหมื่นล้านเยนในช่วงพริบตา โดยมีเงื่อนไขว่าเธอต้องแต่งงานกับชายที่ถูกเลือกไว้ แต่ชายผู้นั้นกลับเสียชีวิตลง ทำให้มรดกทั้งหมดถูกจัดสรรใหม่ให้กับสมาชิกในตระกูลอย่างเท่าเทียม และพินัยกรรมเจ้าปัญหานี้เองที่เป็นเหตุให้คดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดเลียดเย็นได้เปิดฉากขึ้น

แม้คดีฆาตกรรมเพื่อแย่งชิงมรดกจะเป็นพล็อตที่พบเห็นได้ทั่วไปในนิยายสืบสวนสอบสวน แต่คงไม่บ่อยที่นักอ่านจะได้พบกับเรื่องราวของความลึกลับอันวிரิตบิดเบี้ยว และความซับซ้อนที่แฝงอยู่ในแต่ละการกระทำของตัวละคร ซึ่งทำให้เรื่องนี้ไม่ใช่เพียงแค่การไขคดีฆาตกรรมทั่วไปเท่านั้น แต่ยังเป็นการสำรวจลึกเข้าไปในจิตใจมนุษย์ที่มีทั้งความรัก ความหลงใหล ความริษยา ความแค้น รวมถึงความโลภ และนี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นเกินคาดเดาตามสไตล์การเขียนของโยโกมิโซะ เซชิ

คำนำผู้แปล

โอโทเนะ สาวงามจากตระกูลดีผู้ใช้ชีวิตสะอาดบริสุทธิ์และถูกต้องตามแบบฉบับคุณหนูตระกูลผู้ดี จู่ๆ เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันที่พลิกผันชีวิตของเธอไปตลอดกาล การได้เป็นทายาทมรดกมหาศาลกลับนำพาชีวิตเธอให้ตกอยู่ในอันตราย กลายเป็นอาชญากรที่ถูกตำรวจไล่ล่า มีเพียงชายแปลกหน้าที่เธอหลงรักเป็นที่พึ่ง

ผลงานเรื่องนี้วางเรื่องเป็นบันทึกที่โอโทเนะซึ่งนับว่าเป็นเหยื่อผู้หนึ่งในคดีก็ว่าได้ เป็นผู้บันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวเธอเป็นหลัก ยอดนักสืบคินดะอิจิ โทสุเกะ จึงไม่ได้ปรากฏในเรื่องมากนัก แต่ด้วยฝีมือการผูกเรื่องชั้นเทพของโยโคมิโซะ เซชิ ผู้แต่ง เรื่องจึงเข้มข้นตั้งแต่ฉากแรก เชิญท่านผู้อ่านติดตามว่าโอโทเนะจะสามารถฟันฝ่าทะเลเล็ดไปได้อย่างไร

บุษบา บรรจงมณี

บทนำ

ในที่สุด ฉันก็มาถึงยอดเขาทาโชกาเระ หากมองจากตรงนี้จะเห็นเจดีย์สามเศียรอยู่ไกลลิบสุดสายตา

ฉันมาถึงในช่วงโพล้เพล้ของวันที่มีเมฆครึ้ม เมื่อมองผ่านหุบเขาแคบจะเห็นเจดีย์สามชั้นตั้งตระหง่านอยู่กลางเนินเขาท่ามกลางป่าสีเขียวอ่อน อารมณ์หลากหลายประดังเข้ามาจนฉันรู้สึกราวกับว่าภาพที่เห็นช่างเหมือนความฝันหรือภาพลวงตา

โอ้ เราใช้เวลาเนิ่นนานกว่าจะผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ มาจนถึงที่นี่ได้ ช่วงนั้นมีคนตายไปไม่รู้ตั้งกี่ศพ พอลองคิดดูก็รู้สึกราวกับว่าเราได้แหวกว่ายผ่านทะเลเลือดมาจนถึงที่นี่

แต่ฉันรู้ดี ไม่สิ ฉันรู้สึกได้ด้วยสัญชาตญาณว่านี่ยังไม่ใช่สถานที่ปลายทาง การค้นพบเจดีย์สามเศียรเป็นเพียงจุดเปลี่ยนรทมนั้น คงจะมีเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวเกิดขึ้นตามมาอีกมากมาย...

ฉันเหม่อมองเงาของเจดีย์ที่ทอดยาวอยู่พักใหญ่ และเมื่อรู้สึกตัวก็หันไปมองชายที่ยืนอยู่ข้าง ๆ

เขาแต่งกายรัดกุมมิดชิดเพื่อปกปิดไม่ให้คนอื่นเห็นหน้า สวมหมวกเก็บหลุบต่ำ ซ่อนคางอยู่ใต้ปกเสื้อโค้ตที่ยกตั้งขึ้น สายตาจ้องเขม็งลงดูใต้ปีกหมวกไปยังเจดีย์สามเศียร บ่งบอกความมุ่งมั่นแรงกล้าอย่างไม่มีใครเทียบ

ฉันอดลั่นสะท้านไม่ได้

ฉันหวาดกลัวชายผู้นี้เพราะเขาเป็นคนชั่วร้ายที่สามารถทำได้ทุกอย่าง เพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง บางทีเลือดที่หลั่งนองในเหตุการณ์ ทั้งหมดอาจเกิดจากน้ำมือของชายคนนี้ก็ว่าได้

ฉันรู้สึกหวาดกลัวเขาอย่างที่สุด

เป็นไปได้ว่าฉันอาจถูกชายคนนี้อ่ล่ลง สำหรับเขาแล้วการหล่ล่ลง ผู้หญิงอย่างฉันสักคนเพื่อให้ตัวเองสมปรารถนา นั้นเป็นเรื่องง่ายดายเหลือเกิน ฉันเคยรู้ว่า มีผู้หญิงสองสามคนถูกเขาหล่ล่ใช้ แล้วสุดท้ายก็ถูกทิ้งขว้าง ราวกับเศษขยะไร้ค่า

สำหรับชายคนนี้แล้ว ฉันคงยังมีประโยชน์อยู่จนกว่าจะได้รับมรดก มหาศาล แต่หลังจากได้ทรัพย์สินนั้นมาแล้ว เขาอาจโง่มนไปด้วยวิธี ที่แยบยลแล้วทั้งฉันเสียก็ได้

ไม่หรอก แค่ทั้งยังไม่น่ากลัวเท่าไร แต่เขาอาจจะกำจัดฉันให้พ้นจาก โลกนี้เลยก็ได้

โอ้ย น่ากลัว ฉันหวาดกลัวชายคนนี้เหลือเกิน

แต่ถึงอย่างนั้นร่างกายของฉันก็ไม่อาจแยกจากชายคนนี้ได้อีกต่อไป ทั้งร่างกายและประสาทสัมผัสของฉันไม่สามารถลีมพลังแขนอันแข็งแรง แกร่ง การกอดรัด และจุมพิตรุนแรงของเขาได้ เขาทำให้ร่างกายและจิตใจของฉัน กลายเป็นชิ้นนี้ไปเสียแล้ว

“คุณคะ...”

ฉันค่อย ๆ วางมือบนแขนของชายหนุ่มผู้ที่ยังคงจ้องมองเจดีย์สามเศียร ตาไม่กะพริบ

“ในที่สุดเราก็มาถึงจนได้นะคะ”

“ใช่ ในที่สุดเราก็มาถึงเจดีย์สามเศียรจนได้”

เขาพูดแล้วก็หันมามองฉันด้วยสายตาที่บ่งบอกถึงความปรารถนาและความมุ่งมั่นอย่างรุนแรง จนฉันอดสั่นสะท้านไม่ได้

“เป็นอะไรไปโอโทะนะ ทำไมถึงตัวสั่นอย่างนั้นล่ะ คงไม่ใช่เพราะหนาวหรอกนะ”

“คุณคะ”

“อะไรเธอ”

“แม้ว่าเราจะเจอเจดีย์สามเศียรแล้ว แต่เรื่องเลวร้ายคงยังไม่จบแค่นี้ ไซม์ยะคะ ยังมีเรื่องน่ากลัวเกิดขึ้นอีกไซม์ยะคะ...”

“คงงั้นมั้ง ดูท่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ จนกว่าจะแน่ใจว่าเธอได้รับมรดกมหาศาลนั้น”

ฉันไม่ได้ต้องการมรดกนั้นสักนิด ฉันเพียงอยากออกจากวังวนของเหตุการณ์เลวร้ายนี้ แต่การถอนตัวก็หมายถึงการพลัดพรากจากชายคนนี้ด้วย ที่เขาไม่ยอมปล่อยฉันไปก็เพียงเพราะมรดกมหาศาลที่ฉันจะได้รับเท่านั้น

หลายคนบอกว่าฉันสวยมาตั้งแต่เด็ก ยิ่งโตเป็นสาวก็ยิ่งชมว่าฉันงามเลิศไม่มีใครเทียบ ทว่าฉันรู้จักชายคนนี้ดี ต่อให้ฉันสวยวิเศษแค่ไหน แต่หากยากจนข้นแค้นละก็ เขาคงไม่ชายตามองเป็นแน่

เพื่อจะได้ไม่ต้องห่างจากชายคนนี้ ฉันจึงต้องเวียนว่ายอยู่ในทะเลเลือดต่อไปเรื่อย ๆ โดยไร้จุดสิ้นสุด

จู่ ๆ ฉันก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาอย่างรุนแรง ฉันเบียดร่างซุกหน้าอกแข็งแรงสมชายชาติศรีของเขากลางวังวนราวกับคนแพ้อคลั่ง

“คุณคะ คุณอย่าทิ้งฉันไปนะ ต่อไปนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตามอย่าทิ้งฉันนะ ถ้าจะตายก็ขอตายด้วยกัน ไม่ว่าจะตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ก็ขออยู่กับคุณ ห้ามลืมที่เราเคยสาบานกันไว้เด็ดขาดนะคะ ถ้าคุณจะทิ้งฉันละก็ ลู่อ่าฉันให้ตายไปเสียยิ่งดีกว่า”

“ไม่ทิ้งหรอก ฉันจะไม่ทิ้งเธอจนกว่าเธอจะได้รับมรดก”

จนกว่าเธอจะได้รับมรดก...งั้นหรือ เมาแห่งความกังวลและความหวาดกลัวพัดผ่านลงมากลางใจของฉัน แต่ฉันไม่มีเวลามาสนใจกับความรู้สึกเหล่านั้น เพราะจู่ ๆ ชายคนนี้ก็กอดรัดฉันด้วยพลังรุนแรง ก่อนจะดึงแว่นกันแดดที่ฉันใส่บังไม่ให้คนอื่นเห็นใบหน้าออก แล้วจูบฉันอย่างร้อนแรง

และแล้วฉันก็ตกอยู่ท่ามกลางความมัวเมาในอ้อมกอดอันแข็งแกร่งของชายหนุ่มอีกครั้ง

จนกระทั่งลืมเลือนไปว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตรายและถูกตำราวจ

ไฉ่ล่า ลืมเลือนลิ่งน่าสะพรึงกลัวที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งกำลังรออยู่
ณ เจดีย์สามเฑียรแห่งนั้น

ดรอว์บาย

ความทรงจำอันแสนเศร้า

ความทรงจำอันแสนเศร้า

ทำไม ถึงกลายเป็นอย่างนี้ไปได้

เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว ในปี ค.ศ. 1955 ฉันยังอ่อนต่อโลกนัก เพิ่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัยสตรี จากนั้นก็มาช่วยงานที่บ้านอย่างสงบเสงี่ยม และใช้ชีวิตแสนธรรมดาเพื่อเตรียมตัวออกเรือน ฉันไม่เคยคิดเลยว่าตัวเอง จะต้องมารับรู้รสชาติแห่งความตื่นเต้นในการหลบหนีจากการตามล่าของตำรวจ กับผู้ชายที่ยังไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าดีนัก...

ฉันอดไม่ได้ที่จะนั่งเหม่อลอย ขณะทบทวนการกระทำของตนในช่วงที่ ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมายตลอดสามเดือนมานี้

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ...ฉันมาลองคิดย้อนถึงเรื่องนี้อีกครั้ง ซึ่งหากจะให้เล่าก็คงยาวเหลือเกิน

จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้เกิดขึ้นในคืนวันฉลองเซียดของคุณลุง

คุณลุงคนนี้ชื่ออูเอซึชิ เซยะ เป็นคนบดเคี้ยวอักษรศาสตร์ของ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง และเป็นนักวิชาการทางด้านวรรณคดีอังกฤษด้วย ฉันเรียกท่านว่า “คุณลุง” มาตั้งแต่เด็ก ทั้งที่ความจริงแล้วเราไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด ท่านเป็นสามีพี่สาวของแม่ผู้ล่วงลับของฉัน ซึ่งก็คือลุงเขยนั่นเอง

แม่ของฉันมีพี่น้องรวมสามคน พี่สาวคนโตชื่อคาซึโกะ แต่งงานกับ คุณลุงอุเอซึงิผู้นี้ ต่อมาคุณลุงอุเอซึงิได้แนะนำเซตสึโกะ น้องสาวคนถัดมาของ ภรรยาให้แต่งงานกับเพื่อนชื่อมียาโมโตะ โซโซ นักวิชาการทางด้านภาษาญี่ปุ่น ซึ่งภายหลังทั้งคู่ได้ให้กำเนิดฉัน ชื่อจริงของฉันคือมียาโมโตะ โอโตะนะ

ขณะที่ฉันอายุได้ 13 ปี แม่ก็เสียชีวิตกะทันหันด้วยโรคปอดบวม เนื่องจากตอนนั้นเป็นช่วงสงครามแม่จึงไม่ได้รับการรักษาอย่างถูกต้อง หลังจากนั้นไม่ถึงครึ่งปี พ่อของฉันก็ตรอมใจถึงภรรยาสุดที่รักจนล้มป่วย และตายตามไปอีกคน

พ่อรักแม่มากถึงขนาดตายตามกันไปทีเดียว

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงสูญเสียทั้งพ่อและแม่ไปแทบจะในคราวเดียวกัน พี่น้องคนอื่นก็ไม่มี ฉันเลยกลายเป็นเด็กกำพร้าในที่สุด

คุณลุงอุเอซึงิรับฉันมาเลี้ยงดูด้วยความสงสาร ตอนนั้นคุณป้าคาซึโกะ ยังแข็งแรงอยู่ แต่ทั้งสองท่านไม่มีลูก จึงคิดอยู่แล้วว่า จะรับฉันเป็นบุตรบุญธรรม ฉันเติบโตขึ้นท่ามกลางความรักความเอาใจใส่จากคุณลุงคุณป้า รวากับลูกในไส้ ถ้าคุณป้ายังมีชีวิตอยู่ละก็ เมื่อปีที่แล้วตอนฉันเรียนจบ มหาวิทยาลัย ฉันคงได้เป็นบุตรบุญธรรมตามกฎหมายของคุณลุงไปแล้ว

แต่ยังไม่ทันจะรับฉันเป็นบุตรบุญธรรม คุณป้ากลับเสียชีวิตด้วยโรค มะเร็งเต้านมเมื่อสองปีก่อน ตั้งแต่ปีที่แล้วเป็นต้นมาชีวิตของฉันก็เกิดการ เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ทำให้ฉันต้องเวียนว่ายอยู่ในความหวาดกลัวราวกับ ตกนรกทะเลเดือดมาจนทุกวันนี้

เรื่องนั้นเอาไว้เล่าทีหลังดีกว่า ก่อนอื่นฉันขอแนะนำบุคคลทั้งสอง ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

ฉันได้เล่าไปแล้วว่าแม่ของฉันมีพี่น้องรวมสามคน น้องคนเล็กเป็น ผู้ชายชื่อซาตาเซะ ทัตสึฮิโกะ เมื่อปีที่แล้วก่อนเกิดเรื่อง น้ำคนนี้มีอายุ 45 ปี

นำทัตสึฮิโกะเรียนจบคณะเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเอกชน แห่งหนึ่งแล้วเข้าทำงานในบริษัท นำเป็นคนฉลาดเฉลียว ทำงานเก่ง อนาคตไกล แต่เมื่อเกิดสงคราม น้ำก็ถูกเกณฑ์ไปรบทั้งที่ยังเป็นโสด เขาต้องไปล่าบากอยู่ในกองทัพบเป็นเวลานาน และหลังจากปลดประจำการ

ในปี ค.ศ. 1949 นิสัยใจคอก็เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน

อีกอย่างหนึ่งคือบริษัทที่นำทัตสึโกะเคยทำงานอยู่ก่อนไปรบนั้นได้เลิกกิจการไปแล้วหลังจากที่นำกลับมา นำไม่มืงานทำจึงรวบรวมสมัครพรรคพวกสมัยสงครามมาทำงานเป็นนายหน้าค้าของเถื่อน จนสุดท้ายก็ถอนตัวไม่ขึ้น มีแต่ถล่มถล่มไปเรื่อย ๆ ของที่ลักลอบขายก็เป็นของอันตรายอย่างมอร์ฟีน หรือนาฬิกาเถื่อน นำทำแต่งงานเสี่ยงอันตรายทั้งนั้น และเมื่อนิสัยเปลี่ยน แนวทางก็พลอยเปลี่ยนไปด้วย

ถึงคราวจะเปลี่ยน มนุษย์ก็เปลี่ยนไปได้มากมาย คำพูดนี้คงมีไว้ใช้กับนำทัตสึโกะโดยเฉพาะ

ฉันเพิ่งอายุสิบหรือสิบเอ็ดปีเท่านั้นตอนที่นำถูกเกณฑ์ไปรบ ตอนนั้นพ่อกับแม่มยังมีชีวิตอยู่ นอกจากพ่อแม่แล้ว ฉันก็รักนำคนนี้นักมากที่สุด สมัยที่นำเป็นนักศึกษา เขาเป็นนักกีฬาแข่งเรือที่มีรูปร่างสูงใหญ่ ใจกว้าง และรักใคร่เอ็นดูฉันเป็นอย่างมาก

เมื่อเห็นชีวิตของนำตกต่ำลง ฉันก็ยังเกลียดสงครามมากขึ้น คุณป้าคาซึโกะที่เสียไปเมื่อสองปีก่อนกล้วนำคนนี้นัก และขณะเดียวกันก็รู้สึกผิดต่อคุณลุงด้วย เวลาที่นำแวะมาเยี่ยม คุณป้าจึงมักพยายามไม่แสดงสีหน้าดีอกดีใจให้เห็น

แต่นำทัตสึโกะไม่เคยสนใจเรื่องนี้เลย

เวลาที่นำไม่มีเงินก็จะมาขอคุณลุงอย่างหน้าด้าน ๆ และคุโยโตอ้าววดอยู่เสมอ เห็นบอกว่าเวลาได้ทำอะไรก็จะได้เป็นกอบเป็นกำ แต่อย่างว่าเงินร้อนมักอยู่ไม่นาน เวลาที่มีเงินนำจะเที่ยวผู้หญิงและเล่นการพนันจนหมดตัวทุกครั้งไป

แต่คุณลุงก็ไม่เคยแสดงท่าทางรังเกียจเด็ดจันท์นำทัตสึโกะผู้เสเพลคนนี้อย่างที่คุณป้าเป็นกังวล

“ช่างเถอะ เขาเป็นคนฉลาด อีกหน่อยคงตาสว่างเองแหละ เธอเองก็อย่ามองแต่แง่ร้ายสิ”

คุณลุงมักจะปลอบคุณป้าแบบนี้เสมอ เวล่านำทัตสึโกะมาก็ไม่ขับไล่ไสส่ง แต่กลับนั่งฟังนำคุโยโตอ้าววดและพูดคุยกด้วยเป็นอย่างดี เวลานั้น

เอ่ยปากขอเงินก็หยาบยื่นให้โดยไม่แสดงสีหน้าโกรธเคือง ฉันเห็นที่ไรเป็นต้องรู้สึกขอบคุณในความใจกว้างของคุณลุงทุกครั้ง

และยังมีอีกบุคคลหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ คือคุณป้าซึ่งเป็นพี่สาวของคุณลุงอุเอซิง

คุณป้าชื่อชินาโกะ ต้องแอบกระซิบว่าคุณป้าคนนี้เคยเป็นเกอิชาที่ชิมบาชิมาก่อน ตอนนั้นตระกูลอุเอซิงตกอับ คุณป้าเลยไปขายตัวเป็นเกอิชาเพื่อหาเงินส่งเสียน้องชายคนเดียว ซึ่งก็คือคุณลุงอุเอซิง ที่คุณลุงมีทุกวันนี้ได้เพราะคุณป้าคนนี้นี่แหละ

ดังนั้นสำหรับคุณลุงแล้ว คุณป้าชินาโกะไม่เพียงเป็นพี่สาวเท่านั้น แต่ยังเป็นพ่อแม่และผู้มีพระคุณด้วย คุณลุงจึงเคารพรักคุณป้า ส่วนคุณป้าชินาโกะเองก็รักน้องชาย เวลาเรียกก็มักจะเรียกว่า

“น้องเซยะจ๊ะ น้องเซยะ”

พี่น้องคู่นี้รักกันขนาดที่คนอื่นเห็นแล้วยังรู้สึกอิจฉา

เดิมทีคุณป้าชินาโกะใช้ชีวิตเรียบง่ายสงบอยู่ที่บ้านแถวชิบูยะ ท่านเลี้ยงชีพด้วยการสอนชงชากับจัดดอกไม้และด้วยเงินที่คุณลุงส่งมาให้ แต่หลังจากที่คุณป้าคาซึโกะเสีย คุณป้าชินาโกะก็ได้ย้ายจากบ้านที่ชิบูยะมาอยู่กับคุณลุงที่อาซากุสะเมื่อปีที่แล้ว เพื่อช่วยดูแลความเป็นอยู่ให้คุณลุง

คุณป้ายังคงสวยสง่าสมกับที่เคยเป็นเกอิชามีชื่อของชิมบาชิมาก่อน ยิ่งกว่านั้นยังมีกิริยามารยาทงามตามแบบฉบับกุลสตรี ท่านอายุมากกว่าคุณลุงอุเอซิง 6 ปี โดยในปีนี้มีอายุครบ 68 ปีแล้ว แต่ท่านก็ยังคงแข็งแรง ผอมหงอกสีเงินเกล้าเป็นมวยโดยตัดปลายให้ชายผมห้อยลงมา คุณป้ามักใส่เสื้อคลุมกิโมโนสีน้ำตาล ท่านดูสง่างามอีกทั้งยังใจดีเป็นที่สุด

คุณป้ารักและเอ็นดูฉันมาตั้งแต่เด็กแล้ว ท่านคงโศกเศร้าเป็นอย่างมากเมื่อเห็นฉันต้องมาหลบหนีตำรวจพร้อมกับผู้ชาย เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาที่ไรฉันก็รู้สึกปวดแปลบที่หัวใจราวกับถูกมีดกรีด เอาละ ต่อไปฉันจะเล่าให้ฟังว่าทำไมชีวิตของฉันถึงกลายเป็นอย่างนี้ไปได้

มรดกเป็นล้านเยน

วันที่ 3 ตุลาคมปีก่อน เป็นวันคล้ายวันเกิดปีที่ 60 ของคุณลุงอุเอซึ

บรรดาเพื่อนฝูง คนรู้จัก และลูกศิษย์ลูกหาจึงได้ปรึกษากันตั้งแต่ฤดูไม้ผลิปีนั้นว่าจะจัดงานฉลองวันแซ่ดของท่านให้ยิ่งใหญ่

คุณลุงอุเอซึเป็นนักวิชาการที่มีชื่อเสียง ท่านเชี่ยวชาญด้านวรรณคดีอังกฤษและมีผลงานมากมาย แต่ถึงอย่างนั้นท่านก็ไม่ใช้คนที่เก็บตัวเงียบอยู่แต่ในห้องหนังสือ ทว่าเป็นคนกว้างขวางที่คบหาเพื่อนฝูงหลายวงการ ท่านเคยเขียนบทละครอิงประวัติศาสตร์และบทละครเวทีเอง อีกทั้งบทละครนั้นได้ถูกนำมาแสดงหลายต่อหลายครั้ง จึงเป็นที่รู้จักในหมู่นักแสดงคาบูกิ ตลอดจนครูบาอาจารย์ทางด้านการร้องรำ นอกจากนี้ท่านยังมีความสามารถทางด้านการเมือง เคยดูแลช่วยเหลือรุ่นน้องและลูกศิษย์ลูกหาไว้มากมาย จึงเป็นที่รู้จักในหลากหลายวงการ

คนเหล่านั้นเริ่มเตรียมงานฉลองให้คุณลุงอุเอซึที่พวกเขาเคารพ ตั้งแต่ช่วงปลายฤดูร้อน ฉันจึงเฝ้ารอให้ถึงวันงานเร็วๆ เพราะอยากดูว่างานจะยิ่งใหญ่อลังการสักแค่ไหน จนกระทั่งอีกเพียงครึ่งเดือนก็จะถึงวันงานแล้วอยู่ๆ เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นในชีวิตของฉัน

ฉันไม่เคยลืมเลยว่าวันนั้นคือวันที่ 17 กันยายนปีที่แล้ว เมื่อฉันกลับจากเรียนเปียโนก็เห็นรถหুরาคาแพงจอดอยู่หน้าบ้าน ฉันได้เคยเล่าแล้วว่า คุณลุงมีเพื่อนฝูงมากมาย จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่มีคนมาเยี่ยมเยียน ถึงจะมีแขกมาหาฉันก็ได้สนใจ เมื่อฉันเดินเข้าบ้านทางประตูหลังก็พบกับซิเงะผู้เป็นสาวใช้ที่มาอรับ ชิเงะบอกฉันว่า

“กลับมาแล้วหรือคะ เอ่อ...คุณหนูคะ”

“กลับมาแล้วจะ มีอะไรหรือ”

“ค่ะ คุณท่านสั่งเอาไว้ว่าถ้าคุณหนูกลับมาเมื่อไหร่ก็ให้ไปพบที่ห้องรับแขกด้วย”

“งั้นหรือ แต่ว่าท่านกำลังมีแขกไม่ใช่หรือ”

“ค่ะแขกท่านนี้มีธุระกับคุณหนูนะคะ”

“ใครเธอ”

“เห็นบอกว่าเป็นทนายความนะค่ะ นามบัตรเขียนว่ามีสำนักงาน
ทนายความอยู่แถวๆ อนุสาวรีย์ค่ะ”

ทนายความหรือ ฉันเบิกตากว้างด้วยความแปลกใจ ทนายความ
จะมีฐานะอะไรกับฉันกันนะ

“ลักษณะเป็นยังไง อายุมากหรือเปล่า”

“มีอายุแล้วค่ะ แต่คงอ่อนกว่าคุณท่านเล็กน้อยมังคะ”

“งั้นเธอ”

และเมื่อฉันกำลังจะเดินผ่านไป ชิงะก็กล่าวเสริมอีกว่า “แล้วก็...
คุณผู้ชายที่อยู่อุเคะบุคุโระก็มาด้วยนะค่ะ”

คุณผู้ชายที่อยู่อุเคะบุคุโระหมายถึงนักตีสีโกะนั่นเอง นักตีสีโกะ
อาศัยอยู่ในบ้านเช่าค่อนข้างทรูทร่าที่อุเคะบุคุโระ ใช้ชีวิตอย่างไรแก่สาร
ไปวันๆ

“เธอ งั้นก็แปลว่านักตีสีโกะเป็นคนพาทนายความมานะสิ”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ คุณผู้ชายที่อยู่อุเคะบุคุโระมาถึงก่อน แล้วตามมาด้วย
ทนายความ หลังจากคุณท่านให้เข้าพบได้ไม่นาน ก็เชิญนายหญิงกับคุณผู้ชาย
เข้าไปพูดคุยด้วย ตอนนั้นคุณท่านสั่งไว้ว่าถ้าคุณหนูกลับมาแล้วให้รีบไปพบ
ทันทีค่ะ”

ฉันใจเต้นรัวและหน้าแดง เพราะคิดว่าอาจเป็นเรื่องการสู่ขอก็ได้

“อย่างนั้นหรือเธอ ถ้าฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละ”

ฉันกลับไปยังห้องของตัวเอง ก่อนจะแต่งตัวใหม่พอให้ไม่เป็นการ
เสียมารยาทกับแขกที่มาพบ แล้วเดินมาเคาะประตูห้องรับแขก

“ใครนะ...โอโทะนะเธอ”

เจ้าของเสียงที่ถามนั่นคือคุณลุงอุเอซัง

“ค่ะ หนูกลับมาแล้วค่ะ ขอโทษที่มาช้า...”

“โอโทะนะ เข้ามาข้างในสิลูก”

เสียงนั้นเป็นเสียงของคุณป้าชินโกะที่คนในบ้านเรียกว่า “นายหญิง”
ฉันรู้สึกว่าการเสียงของท่านดูสิ้นเครื่องพิศมัยจนทำให้รู้สึกตื่นเต้น ทว่าขณะ

เอื้อมมือไปจับที่เปิดประตู ประตูก็ถูกเปิดออกจากด้านในเสียก่อน และคนที่เปิดประตูให้ก็คือน้ำทตลีฮิโกะนั่นเอง

“โอโทะเนะ มาทางนี้สิ คุณนายคนนี้อะข่าวสำคัญมาก ๆ เกี่ยวกับหนู มาบอกนะ อย่าตกใจจนเป็นลมเป็นแล้งไปละ ฮ่า ๆ ๆ”

น้ำเสียงของน้ำฟงดูแปร่ง ๆ ซอบล ฉันรู้สึกแปลกใจจึงมองหน้าหน้านัยน์ตาที่เขา มองมา มีประกายประหลาด แต่แววดานั้นก็เลื่อนหายไปในช่วงพริบตา...

ขณะที่ฉันมัวแต่หันรีหันขวาง

“โอโทะเนะ มาทางนี้สิ”

ผู้ที่ช่วยแก้สถานการณ์ให้คือคุณลุงอุเอซึชิ ฉันเลยถือโอกาสเลี่ยงจากน้ำทตลีฮิโกะไปยืนใกล้คุณลุง ส่วนทนายยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะกลม เขาเป็นชายอายุราวห้าสิบปี แต่งกายสุภาพ แต่ไม่เป็นทางการนัก ใส่กางเกงลายทางกับเสื้อนอกผ้าหนังแกะสีดำ เขามองตรงมาที่ฉันตาไม่กะพริบจนฉันรู้สึกเขินอาย จากนั้นคุณลุงก็ลุกจากเก้าอี้และแนะนำว่า

“นี่คือมิยาโมโตะ โอโทะเนะ ที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่ เธอคือเหลนของซาตาเซะ เซนกิจิ โอโทะเนะ นี่คุณคุโรกาวะ เป็นทนายความจากสำนักงานที่มารูโนะอุจิ วันนี้เขามาคุยธุระเกี่ยวกับหนูนะ”

“ค่ะ”

ฉันไม่รู้ว่าจะกล่าวทักทายอย่างไรดี จึงได้แต่ก้มหน้านิ่งเงียบ

“คุณหนูน่ารักมากนะครับ เชิญนั่งลงเถอะครับ ผมจะขอนั่งด้วยเหมือนกัน”

“ค่ะ”

หลังจากรอให้ทนายความนั่งลงแล้ว ฉันจึงนั่งลงข้างคุณลุง คุณป้าชิโนโกะส่งสายตาแสดงความสนใจมาจากอีกด้านหนึ่งของโต๊ะ ฉันนั่งตัวตรง เพราะรู้สึกถึงความตึงเครียดของบรรยากาศโดยรอบ

“คุณคุโรกาวะ คุณจะทำเอง หรือว่าจะให้ผมเล่าดีครับ”

“อาจารย์กรุณาเล่าเรื่องราว ๆ ให้ก่อนเถอะครับ”

“เอางั้นเหอะครับ ถ้าอย่างนั้นโอโทะเนะ ฟังนะ...” คุณลุงเริ่มเล่าด้วย

เสียงแหบแห้ง “หนูเคยได้ยินชื่อซาตาเซะ เซนกิจิ คุณทวดของหนูมั๊ย”

“คะ เคยได้ยินคะ”

ฉันตอบรับ แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกประหลาดใจ คุณลุงได้เอ่ยชื่อคุณทวดไปแล้วครั้งหนึ่งที่แนะนำฉัน ฉันจึงสงสัยว่าทำไมต้องแนะนำชื่อคนที่เสียชีวิตไปนานแล้วในตอนนี้อยู่

“ถ้าฉันเคยได้ยินหรือเปล่าว่าคุณทวดเซนกิจิของหนูนะ มีน้องชายชื่อเคนโซ”

ฉันเงยหน้ามองคุณลุงด้วยความตกใจ

คนที่ชื่อเคนโซเป็นน้องของคุณปู่ของแม่และคุณป้าคาซึโกะ สำหรับคุณป้ากับแม่แล้วชื่อนี้เป็นชื่อต้องห้าม เวลาทั้งสองจะพูดถึงคนคนนี้ก็มักจะลดเสียงลงกระซิบกระซาบกันเสมอ

“หนูเคยได้ยินไหม๊”

“คะ เคยได้ยินสองสามครั้ง แต่หนูไม่รู้ว่าท่านเป็นคนยังไง เพียงแต่คิดว่าคงจะเสียชีวิตไปนานแล้ว”

“เปล่าหรอก ได้ยินว่าคุณทวดเคนโซยังมีชีวิตอยู่และมีอายุเกือบร้อยปีแล้ว ท่านไปทำมาหากินที่อเมริกาจนร่ำรวยกลายเป็นมหาเศรษฐีเลยทีเดียว คุณทวดเคนโซอยากจะยกทรัพย์สินสมบัติให้หนูนะ”

“คิดเป็นเงินเยนแล้วตั้งเกือบหมื่นล้านเยวนะ ฮ่าๆๆ”

น้ำตาสีอิโตะนองแอกเขนกอยู่บนโศฟายาว พลังส่งเสียงหัวเราะจนพุงกระเพื่อม

ฉันยังไม่เข้าใจเรื่องที่พูดกันอยู่ไปอีกพักใหญ่

เรื่องประหลาด

“คุณหนู คงประหลาดใจมาก แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นหรอกนะครับ เราได้รับการติดต่อจากสำนักงานนายความที่เชื่อถือได้แห่งหนึ่งในอเมริกา

ทางโน้นบอกว่าส่งคนมาคอยรายละเอียดในเร็ววันนี้แหละครับ”

ฉันมารู้ในภายหลังว่าสำนักงานนายความคุโรกาเวเป็นสำนักงานนายความระดับสูง เชี่ยวชาญด้านการเจรจาเรื่องสิทธิบัตรกับนายความต่างประเทศ

แม้ฉันจะยังไม่รู้แน่ชัดว่าอะไรเป็นอะไร แต่ก็รู้สึกได้ที่กำลังจะมีเรื่องน่ากลัวเกิดขึ้นกับตัวเองในไม่ช้า

ฉันนะหรือทายาทมรดกหมื่นล้าน...ฉันเพิ่งเข้าใจเสียงหัวเราะแปร่งๆ ของน้ำทตสึโกะเมื่อครู่นี้

“หนูยังไม่ค่อยเข้าใจเพราะมันกะทันหันเหลือเกิน แต่ถ้าคุณทวดเคนโซยังมีชีวิตอยู่ ทำไม่ถึงไม่เคยติดต่อกันเลยล่ะคะ”

“เรื่องนั้นทางเราก็ก็น่าสงสัยเหมือนกัน เท่าที่รู้ท่านคงมีความจำเป็นบางอย่างทำให้ต้องปกปิดว่าตัวเองยังมีชีวิตอยู่ เพราะท่านปกปิดชื่อเสียงเรียงนามที่แท้จริงไว้ โดยใช้ชื่อว่าจินวาเค และบอกใครต่อใครว่าตัวเองเป็นคนจีนมาตลอดจนถึงเมื่อไม่นานนี้เอง”

“คงมีอดีตที่บอกใครไม่ได้จนต้องหนีไปจากญี่ปุ่นละมัง โอโทะเนะหนูเคยได้ยินเรื่องนี้มั๊ย”

ใช่แล้ว เรื่องนี้เอง ฉันไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องของคุณทวดเคนโซหรือเปล่า แต่ฉันเคยรู้ว่ามีคนในตระกูลซาดาเซะถูกสงสัยว่าเป็นฆาตกรจนต้องหลบหนีไป เรื่องนี้ทำให้คุณป้าและแม่ของฉันไม่สบายใจ น้ำทตสึโกะเองก็ต้องรู้เรื่องนี้แน่นอน...

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ทำไมคุณทวดเคนโซถึงอยากจะยกสมบัติให้หนูล่ะคะ ถ้าพูดถึงความใกล้ชิดละก็ น้ำทตสึโกะใกล้ชิดกับคุณทวดมากกว่าหนูอีกนะคะ”

“คุณหนู เรื่องนี้จะมีเงื่อนไขอยู่อย่างหนึ่งครับ” นายความยิ้มจนเห็นรอยตีนกาตรงหางตา พลังพูดว่า “คุณหนูเคยได้ยินชื่อทาคาโตะ ชุนซากุมั๊ยครับ”

“ไม่เคยค่ะ ใครหรอคะ”

“ผมเองก็ยังไม่รู้เหมือนกัน รู้เพียงแค่ว่าเขาเกิดปี ค.ศ. 1927 อายุ

มากกว่าคุณหนู 5 ปี ถ้ายังมีชีวิตอยู่ก็คงอายุ 29 ปีแล้ว เงื่อนไขที่ว่าก็คือ คุณหนูต้องแต่งงานกับชายคนนั้น”

ฉันรู้สึกไม่พอใจขึ้นมาทันที ฉันเองก็เป็นมนุษย์ จึงใช้ว่าจะไม่มีกิเลส แต่อยู่ๆ มาเสนอเงินจำนวนมหาศาลตั้งหมั้นฉันโดยตั้งเงื่อนไขประหลาดแบบนี้ ทำเหมือนกับว่าฉันไม่มีศักดิ์ศรีเลย เป็นใครก็ต้องรู้สึกไม่ดีทั้งนั้น

“เมื่อสักครู่คุณบอกว่าถ้าคนคนนี้ยังมีชีวิตอยู่ อย่างนั้นก็แปลว่า...”

“นั่นแหละครับ คุณหนู ตอนนี้เรายังไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ทางผมต้องรีบหาตัวให้ได้โดยเร็วที่สุด ส่วนทางอาจารย์อุเอซิงก็บอกว่าจะจ้างนักสืบตามหาเหมือนกัน”

“โอโหเนะ ลุงคิดว่าถ้าเราใช้หนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือสื่ออื่นๆ ให้เต็มที่ ก็น่าจะพอลงตัวเขาได้”

“แต่คุณลุงคะ ถ้าคนคนนี้ยังมีชีวิตอยู่ก็น่าจะอายุ 29 ปีแล้ว เขาอาจจะแต่งงานแล้วก็ได้นะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ เรื่องนั้นผู้ว่าจ้างซึ่งก็คือคุณเคนโซมันใจเต็มที่ เพราะ...”

เขาหยิบรูปใบหนึ่งออกมาจากซองจดหมายสีน้ำตาลขนาดใหญ่ ก่อนจะยื่นให้ฉันดูพร้อมกับพูดว่า

“นี่เป็นรูปของทาเคาโตะ ชุนซากุ ตอนอายุ 11 ปีครับ เราไม่ทราบว่าคุณเคนโซถ่ายภาพนี้เองกับมือตอนกลับมาญี่ปุ่นหรือวานให้ใครถ่ายให้ แต่ดูเหมือนว่าคุณเคนโซจะสนใจเรื่องของคุนหนูกับชุนซากุมาตลอด ผมคิดว่าท่านคงได้บอกทั้งเรื่องการแต่งงานและเรื่องมรดกนี้ให้ชุนซากุทราบไว้แล้ว นี่ไงครับ มีรูปถ่ายคุนหนูด้วยนะครับ”

ภาพแรกคือภาพของเด็กชายผมเกรียนที่ดูฉลาดเฉลียว เขาอยู่ในชุดเสื้อผ้าฝ้ายเนื้อหนาคอตั้งสีดำ ถ้าให้สารภาพตามตรง วินาทีที่เห็นรูปถ่ายใบนั้น หัวใจของฉันก็เต้นแรงและเลือดพลันสูบฉีดขึ้นทั่วใบหน้า

ทว่าตอนดูภาพถ่ายของตัวเองหลังจากนั้นฉันก็อดแปลกใจไม่ได้ รูปนั้นเป็นรูปสมัยที่ฉันยังเป็นนักเรียนอนุบาล แต่ฉันไม่เคยเห็นมันมาก่อน แสดงว่าต้องแอบถ่ายตอนฉันไม่รู้ตัวแน่นอน

“คุณเคนโซตั้งใจไว้ตั้งแต่ตอนที่คุณสองคนยังเป็นเด็กว่า เมื่อพวกคุณโตขึ้นก็อยากให้แต่งงานกันและจะยกทรัพย์สินสมบัติให้”

“ถ้าหนูปฏิเสธไม่แต่งงานกับเขาละคะ...”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็...” นายความเน้นคำพูดที่ละคำ “มรดกหมื่นล้านจะหลุดจากกรรมสิทธิ์ของคุณและตกไปเป็นของผู้อื่น รายละเอียดเรื่องนี้ยังมาไม่ถึงมือเรา ทว่าที่ผมมาที่นี่ในวันนี้ก็เพราะคุณหนูเรียนจบแล้ว และอยู่ในวัยอันสมควรจะมีครอบครัว จึงเกรงว่าถ้ามีคนอื่นมาสู่ขอไปก่อนจะทำให้เสียสิทธิ์ ผมจึงมาพบเพื่อบอกให้ทราบไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ แต่ผมอยากขอร้องว่าตอนนี้อ่าเพียงบอกเรื่องนี้กับใครนะครับ”

“ฮ่าๆๆ ที่ว่าเรื่องสุดประหลาดก็คือเรื่องแบบนี้เอง”

น้ำที่ตลิวโกะหัวเราะขึ้นอีกครั้งอย่างมีเลศนัย

คืนวันฉลองแฮปปี้

เรื่องที่นายความคุโรกาวะนำมาแจ้งจะทำให้จิตใจฉันว่าุ่นขนาดไหนนั้น แม้ไม่เล่าให้ฟังท่านผู้อ่านก็คงจะทราบดี

ความจริงแล้วฉันอยากมีชีวิตสุขสงบอย่างแม่ อยากให้คุณลุงหรือคุณป้าชิโนโกะช่วยหาคู่ที่เหมาะสมให้ และใช้ชีวิตแต่งงานอย่างเรียบง่ายก็พอ

แต่...แต่ว่าแผนการของคุณทวดเคนโซในครั้งนี้เปรียบดังคลื่นลูกใหญ่ที่ซัดเข้ามาในพื้นที่ราบ เน้นนอน ใ้ว่าฉันจะไม่รู้สึกรับคุณต่อความปรารถนาดีของท่าน ใ้ว่าฉันจะไม่อยากได้มรดกหมื่นล้านนี้ ที่จริงแล้วฉันอยากได้มากจนจิตใจหวั่นไหวด้วยซ้ำ แต่คุณทวดเคนโซจะยกมรดกให้ทั้งที่ก็ไม่น่าตั้งเงื่อนไขอย่างนั้นได้เลย นี่ฉันคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไปหรือเปล่านะ

ทว่าแม้จิตใจของฉันจะหวั่นไหวแค่ไหนก็ตาม แต่ละวันก็ยังผ่านไปอย่างผ่านไปตามครรลองของมัน ในที่สุดวันฉลองแฮปปี้ของคุณลุงอุเอซึกิมาถึง

กระทั่งตอนนี้ฉันก็ยังไม้อาจลืมเหตุการณ์ในคืนนั้นได้ นี่คงเป็นวันที่

คุณลุงและฉันจะต้องจดจำไปชั่วชีวิต สำหรับคุณลุงแล้ว คินนั้นเป็นช่วงเวลาแห่งเกียรติยศครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต แต่สำหรับฉันมันเป็นคินต้องคำสาป คินแรกที่ฉันได้ย่างเหยียบลงในทะเลเลือด อันมีสาเหตุมาจากมรดกมหาศาลก่อนหน้านี้...

ฉันจะไม่เล่ารายละเอียดเรื่องความหรรษาของงานในคินนั้นหรอกนะ

แขกหรือจำนนมากกว่าพันคนมารวมกันในโรงแรมโคคุไซอันกว้างใหญ่แถวฮิโยะ มีคนจากหลากหลายวงการมากันล้นหลาม จนเป็นที่กล่าวขวัญถึงไปอีกนาน งานเริ่มตั้งแต่บ่ายสี่โมง เริ่มจากคุณลุงรับมอบเสื้อผ้าที่ทางมหาวิทยาลัยมอบให้ ฉันอยากจะพูดว่าเครื่องแต่งกายนั้นคือหมวกสูทสีแดงกับเสื้อกั๊กสีแดง แต่ความจริงแล้วเป็นชุดเสื้อนอกสีแดงกับหมวกเบเรตต์สีแดงที่ดูประหลาดดี มีดาราสาวสวยช่วยสวมเครื่องแต่งกายให้คุณลุงบนเวที ท่าทางคุณลุงดูมีความสุขอย่างล้นเหลือ

หลังจากนั้นก็มีการมอบดอกไม้จากหลายฝ่าย ต่อด้วยคำกล่าวจากคุณลุง และตามด้วยคำอวยพรจากผู้มีชื่อเสียงที่ได้รับเลือกให้ขึ้นมากล่าวแสดงความยินดี แต่ละโต๊ะมีเหล้าพร้อมให้ดื่มได้ตามอัธยาศัย ในไม่ช้าก็มีกลิ่นเหล้าตลบอบอวลไปทั่วห้องจัดงาน จึงไม่ค่อยมีใครตั้งใจฟังคำกล่าวสักเท่าไรนัก

ผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะกับคุณลุงมีคุณป้าชิโนโกะ นำทตสึฮิโกะ และฉันรวมเป็นสี่คน นอกจากนี้ยังมีผู้แทนอธิการบดีนั่งอยู่ด้วย ทุกครั้งที่มีคนกล่าวอวยพรคุณป้าจะปลื้มใจจนต้องยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับบริเวณหัวตาอยู่บ่อยๆ บรรยายกาศน่าประทับใจอย่างที่ควรจะเป็น

ในไม่ช้าคำกล่าวอวยพรก็จบลง บนเวทีเริ่มการแสดงที่ทุกคนช่วยกันจัดเตรียมมาให้ แต่แล้วฉันก็ต้องตกใจเมื่อเห็นทนายคุโรกาวะเดินเข้ามา

ทว่าทนายคุโรกาวะไม่ได้มาด้วยเรื่องที่คุยกันเมื่อวันก่อน เขาแค่มารแสดงความคารวะต่อคุณลุงที่ได้มีโอกาสรู้จักกันเท่านั้น ทนายคุโรกาวะอยู่ที่โต๊ะคุณลุงประมาณสามสิบนาทีก่อนจะลากลับ ในตอนนั้นเองที่ฉันได้ยินชื่อเจตีย์น่าสะพรึงกลัวนั้น

“เอ่อ...คุณหนูเคยได้ยินชื่อเจตีย์สามเศียรมั้ยครับ”

“เจดีย์สามเคียรนะเหรอคะ เขียนด้วยตัวอักษรไหนคะ”

“เขียนด้วยตัวอักษรว่า เจดีย์ เลขสาม และคิระนะคะรับ”

“ตายจริง!”

ทันทีที่ได้ยินชื่อนั้น ฉันก็รู้สึกกลัวจนตัวสั่นอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่เคยคะ เพิ่งได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรก...”

“คุณคุโรกาเว เจดีย์นั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นด้วยหรือเปล่า”

ผู้ที่ตั้งคำถามนี้คือน้ำทตสึอิโกะ น้ำแฉะเวียนไปตามไต้ะต่างๆ จึงแทบไม่ได้อยู่ที่ไต้ะของพวกเราเลย แต่พอเห็นคุณคุโรกาเว เขาก็เดินกลับมายังที่นั่น

“ครับ ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกันมากทีเดียว แต่ขณะนี้ผมยังไม่ทราบว่าจะเจดีย์นี้อยู่ที่ไหนและเกี่ยวข้องกันยังไง ตอนนี้อาจต้องรีบหาตัวทาคาโตะ ชุนซากุ ให้พบโดยเร็วที่สุด แต่ถ้าคุณหนูไม่ยอมแต่งงานกับเขา เรื่องนี้คงวุ่นวายมากเลยละครับ”

นายคุโรกาเวคงเพิ่งสังเกตเห็นสีหน้าของฉันหลังจากกล่าวจบ จึงได้พูดเสริมขึ้นว่า

“ขอภัยครับ ผมไม่ควรพูดเรื่องนั้นในตอนนี ถ้าฉันขอลาเลยนะครับอาจารย์”

นายคุโรกาเวจับมือรัลากับคุณลุงแล้วเดินออกจากการ สวนทางกับพนักงานบริการที่นำนามบัตรมายื่นให้คุณลุงพอดี

“เจ้าของนามบัตรนี้จะขอพบท่าน ตอนนี้อยู่ข้างนอกครับ”

นามบัตรถูกวางไว้ตรงหน้าฉันพอดี ฉันจึงได้รู้ว่าเจ้าของนามบัตรเป็นใคร เขาชื่ออิวาซึตะ ชังโกโร่ เป็นนักสืบที่คุณลุงว่าจ้างให้สืบหาทาคาโตะ ชุนซากุ เขาเคยมาที่บ้านสองสามครั้งแล้ว

“จันเหรอ”

คุณลุงค่อยๆ เก็บนามบัตรไม่ให้ใครเห็น แล้วลุกจากเก้าอี้อย่างช้าๆ จากนั้นก็เดินตามพนักงานออกไป ส่วนน้ำทตสึอิโกะก็กลับไปเดินแฉะเวียนตามไต้ะต่างๆ อีกครั้ง

ประมาณสามสัปดาห์ต่อมา ระเบียบการรณนำหาวาดเสียวก็เริ่มต้นขึ้น

นางระบำสองคนอยู่ในสภาพเกือบเปลือย มีเพียงผ้าชิ้นน้อยกับโลหะแวววาวปิดบังร่างกายเพียงบางส่วนเท่านั้น ทั้งคู่กำลังรำว่ากระหัดเกี่ยวพันกันไปมา พวกเธอตัวอ่อนราวกับสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง หลังจากดูไปสักพักฉันก็รู้สึกพะอืดพะอมเพราะภาพนางระบำชวนให้นึกถึงงูสองตัวที่พันกันราวกับเส้นเชือก

ฉันขออนุญาตคุณบ๊าลูกจากโต๊ะแล้วเดินออกไปจากงาน โชคดีว่าแขกตามโต๊ะต่าง ๆ มัวแต่สนใจเรื่องอื่น แต่ละโต๊ะต่างพูดคุยกันอย่างออกรส มีเพียงไม่กี่คนที่ตั้งใจดูการแสดงบนเวที จึงไม่มีใครสนใจว่าฉันกำลังทำอะไรข้างนอกมีแขกหลายคนยืนคุยกัน ส่วนที่กำลังเตรียมตัวกลับก็มี

ฉันอยากหาที่เงียบ ๆ ไร้ผู้คน จึงเดินเตร็ดเตร่ไปตามทางเดินอย่างไร้จุดหมาย หลังจากเดินไปได้ประมาณห้านาที ฉันก็มาถึงทางเดินมืดสลัวและในตอนนั้นเอง อยู่ ๆ ประตูทางขวามือก็เปิดพลันแล้วชายหนุ่มคนหนึ่งก็พรวดพราดออกมา ฉันหยุดชะงัก ฝ่ายนั้นก็ตกใจหยุดยืนนิ่งเหมือนกัน จากนั้นเขาก็ค่อย ๆ เอื้อมมือไปด้านหลังเพื่อปิดประตู

ชายคนนั้นอายุราวสามสิบปี รูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาคมสัน เรียกได้ว่าผึ่งผายสมชายชาติศรี เขามีลักษณะบางอย่างที่ชวนให้นึกถึงหน้าตาสีอิโกะนั้นคือความรู้สึกดิบเถื่อน

ไม่มีอะไรถูกต้องไปกว่าความรู้สึกแรกอีกแล้ว นี่คือการแรกที่ฉันได้พบกับชายที่ทั้งเกลียดและรักเขาในเวลาเดียวกัน

ชายคนนั้นใช้สายตาโลมเลียไปตามร่างกายที่อยู่ในชุดออกงานของฉันอย่างไม่เกรงใจ หลังจากนั้นเขาก็เผยรอยยิ้มอย่างไร้มารยาท ก้มศีรษะให้ฉันเล็กน้อยแล้วรีบเดินจากไปในทางเดินมืดสลัวราวกับกำลังหนี ไม่รู้ว่าทำไมตอนนั้นฉันถึงได้เหม่อมองตามร่างของชายคนนั้นไป จนกระทั่งเขาหันกลับมาโบกมือให้ก่อนจะเลี้ยวหายลับไปตรงหัวมุมทางเดิน ฉันถึงได้รู้สึกโกรธขึ้นมา ฉันไม่ได้โกรธเพราะความไร้มารยาทของชายผู้นั้น แต่โกรธตัวเองที่มองตามเขาไปต่างหาก

หลังจากนั้นฉันก็เดินกลับไปตามทางเดิม จนเมื่อเกือบถึงทางเข้างานอยู่ดี ๆ แยกในงานก็ส่งเสียงเอะอะอื้ออึง ฉันมองเข้าไปในงานเพื่อดูว่าเกิด

อะไรขึ้น และตอนนั้นเองที่ฉันได้เห็นภาพอันน่าสยดสยอง

นักเต้นระบำกายกรรมคนหนึ่งยืนอยู่กลางเวที บริเวณเอวของนักเต้นระบำคนนั้นมีร่างของนักเต้นอีกคนเกาะอยู่ในแนวนอน ทั้งสองอยู่ในลักษณะเดียวกับไม้กางเขน นักเต้นหันไปหันมาทางผู้ชม เธอเอวขาเกี่ยวหลังของนักเต้นที่ยืนอยู่เอาไว้ แล้วอवालมาโดยเกี่ยวเอาไว้ตรงซอกคอเพื่อประคองศีรษะของตัวเองอีกที ทำนั้นดูน่ากลัวพออยู่แล้ว แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือมีเลือดไหลจากมุมปากของนักเต้นคนนั้นด้วย

ความตายของนักเต้นคนนี้เป็นารเปิดฉากการฆาตกรรมสามรายซ้อนที่โรงแรมโคคุไซในคืนนั้น และเป็นหลุมลึกแห่งแรกในแม่น้ำสีเลือดที่ฉันย่างเท้าลงไป

สองพี่น้องคาซาฮาระ

อึบกุ ลืมความรู้สึกสยดสยองในครั้งนั้นไม่ลงไปจนชั่วชีวิต

ร่างของนักเต้นระบำกายกรรมสองคนที่ร้ายรำพันพันกันราวกับงูขา สองตัวนั้น คนหนึ่งมีเลือดสดๆ ไหลจากปาก ผ่านแก้มลงมาตามข้อเท้าที่รองรับหัวไว้ แล้วไหลผ่านช่องที่ทาแป้งขาวราวกับงาช้าง กลายเป็นทางน้ำสีเลือดหลายสายหยดลงเป็นจุดๆ บนเวที ยิ่งไปกว่านั้นร่างของนักเต้นระบำยังกระตุกหลายต่อหลายครั้งราวกับงูที่กำลังชัก

ถึงอย่างไรก็ตาม ตอนนั้นฉันยังคิดว่านั่นเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงที่ถูกเตรียมไว้เพื่อเพิ่มความสยดสยองให้กับระบำที่ชวนขนลุกอยู่แล้ว

และไม่ใช่แค่ฉันคนเดียว ทว่าแขกในคืนนั้นส่วนใหญ่คงคิดเหมือนกัน เพราะผู้คนในงานยังนั่งชมการแสดงแปลกประหลาดด้วยอาการสงบนิ่ง

แต่ในไม่ช้าความเงียบราวกับถูกสะกดของบรรดาแขกหรือก็พังทลายลงเมื่อร่างของนักเต้นระบำที่เกาะเกี่ยวอยู่ตรงเอวของนักเต้นระบำอีกคนกระตุกงูบราวกับฟ้าแลบเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะร่วงหล่นลงบนพื้นเวที

อย่างหมดกำลังราวกับนอนดุ้งตัวหนึ่ง ทว่าร่างนั้นยังคงขยับไปมาเล็กน้อย

นักเดินระบำที่ยืนอยู่กลางเวทีและหันหน้ามาทางผู้ชม เพิ่งจะสังเกตเห็นสีหน้าทุกข์ทรมานของผู้ร่วมแสดงจึงมีอาการตกใจ เธอคุกเข่าลงแล้วประคองร่างของเพื่อนขึ้น และในวินาทีนั้นเองเธอก็กรี๊ดร้องออกมา

“กรี๊ด! ช่วยด้วย ช่วยเรียกหมอให้หน่อย เรียกหมอหน่อย...”

เสียงกรี๊ดร้องนั้นทำให้งานเลี้ยงฉลองแซ่ดอันเป็นมงคลกลายเป็นวังวนแห่งความสับสนอลหม่านไปในพริบตา เมื่อสิ้นเสียงร้อง กลุ่มคนนับสิบก็กรูกันขึ้นไปบนเวทีโดยมีนำทตลีฮิโกะนำหน้า เมื่อนำขึ้นไปบนเวทีแล้วก็รีบประคองนักเดินระบำไว้ จากนั้นคนอื่นๆ ก็เข้าท่อมล้อมจมองไม่เห็นร่างของนักเดินผู้นำสาธิตนั้นเลย

แม้กระทั่งคุณลุงอุเอซิงที่กลับมาถึงงานก่อนหน้าฉันก็ยังลุกขึ้นจากที่นั่งและเดินไปใกล้เวทีด้วยสีหน้าสงสัย ฉันจึงวิ่งเข้าไปหาคุณลุง

“คุณลุงคะ”

“โอโหะเองเธอ หนูไปไหนมา”

“หนูรู้สึกไม่ค่อยสบายเลยออกไปเดินเล่นข้างนอก ว่าแต่คุณลุงคะนักเดินระบำคนนั้นเป็นอะไรไปคะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน อ้อ ทตลีฮิโกะ เกิดอะไรขึ้น”

“ครับ คุณพี่” นำทตลีฮิโกะโผล่หน้าออกมาจากผู้คนที่รายล้อมอยู่บนเวที สายตาเขาวาววมน้ำกลัว “อย่างที่เห็นนี่แหละครับ ผู้หญิงคนนั้นอาเจียนเป็นเลือดและเสียชีวิตแล้ว”

“อาเจียนเป็นเลือดและเสียชีวิตเธอ” คุณลุงอุเอซิงฟังด้วยความตกใจพลาบเบิกตากว้าง “หมดลมแล้วเธอ”

“ครับ หมดทางช่วยแล้วครับ”

ผู้ที่หันมาตอบคำถามจากบนเวทีคือดอกเตอร์อิโนะอุเอะ อายุรแพทย์ผู้มีชื่อเสียงนั่นเอง

“ผู้หญิงคนนั้นไม่สบายอยู่เธอ เป็นวัณโรคหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ เธอไม่ได้ป่วย อาจจะเป็นวัณโรคได้ยังไงในเมื่อเธอยังดี ๆ อยู่เลย อาจจะเข้าใจผิดๆ วัณโรคได้...”

เสียงกรีดร้องด้วยความเศร้าโศกของนักเต้นระบำที่รอดชีวิตมาได้
ดังก้องไปทั่วบริเวณ

บนประกาศรายชื่อการแสดงข้างเวทีเขียนไว้ว่า

ระบำกายกรรม

ผู้แสดง แนนซี คาซาฮาระ และคาโรลีน คาซาฮาระ

อย่างไรก็ตาม นี่คงเป็นชื่อที่ใช้ในการแสดง ส่วนนักเต้นที่เสียชีวิต
คงมีชื่อว่าอายะ

“หมอครับ จะเป็นการวางยาหรือเปล่าครับ ต้องเป็นการวางยาแน่ๆ”
เสียงน้ำทตลีโกะแสดงความโกรธแค้น

“ตอนนั้นคงยังตอบอะไรไม่ได้ เพราะต้องรอผลการชันสูตรพลิกศพก่อน
แต่ว่า... นี่คุณ ผู้หญิงคนนี้มีเรื่องให้คิดฆ่าตัวตายมั๊ย”

“อายะน่าจะเธอจะฆ่าตัวตาย เป็นไปไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นแปลว่าอายะ
ถูกฆ่าตายใช่มั๊ย ถูกวางยาพิษใช่มั๊ย”

“อาจจะเป็นไปได้ สมมติว่าผู้หญิงคนนี้ถูกวางยาพิษล่ะ เธอพอจะ
นึกอะไรออกบ้างมั๊ย”

“นึกออกแล้ว” นักเต้นระบำที่ร้องไห้คร่ำครวญอยู่อุทานขึ้น “ต้องเป็น
มันแน่ๆ เป็นมันแน่ๆ ที่เอายาพิษให้อายะกิน”

“คาโอรุ คาโอรุ เธอรู้จักคนคนนั้นหรือ รู้จักคนที่เอายาพิษให้อายะ
กินหรือ”

น้ำทตลีโกะร้องถาม ดูเหมือนว่าคุณน่าจะรู้จักนักเต้นสองคนนี้
เป็นอย่างดีจนคุณลืมนัดมองหน้ากันไม่ได้

“เปล่าหรอกค่ะ คุณทตลีโกะ ฉันไม่รู้หรอกว่าเป็นใคร แต่เมื่อสักครู่
ก่อนขึ้นแสดง ฉันเห็นอายะทำปากขมขมบิเล่ถามว่ากำลังกินอะไรอยู่
อายะบอกว่าเมื่อก็มีแขกเอาช็อกโกแลตมาให้ ยาพิษนั้นต้องอยู่ในช็อกโกแลต
แน่นอน”

“คาโอรุ ตั้งสติให้ดีๆ สิ น้องสาวของเธอถูกฆ่าตายไปแล้วนะ นี่ไม่ใช่

เวลาที่จะมาร้องไห้ อายะได้ออกหรือเปล่าว่าผู้ชายคนที่ให้ช็อกโกแลต ไม่ใช่ลิ ยังไม่รู้เลยว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เอาเป็นว่าอายะบอกหรือเปล่าว่าคนที่ให้ช็อกโกแลตมานะเป็นใคร”

“เปล่าค่ะ อายะไม่ได้บอกอะไร เธอบอกแต่เพียงว่าได้รับมาจากแขกเท่านั้น ฉันเองก็ไม่ได้สนใจถามเพราะเห็นว่าเป็นแค่ช็อกโกแลตแท่งหนึ่ง คุณหัตถ์ลีโกะ คุณต้องรับผิดชอบนะ เพราะคุณเรียกพวกเรามาเลยเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น”

อย่างนั้นหรือหรือน้ำหัตถ์ลีโกะเป็นคนจัดหาระบำกายกรรมนี้มาในงานฉลองหรือ ตอนนั้นฉันคิดว่าช่างเป็นระบำที่เหมาะสมกับรสนิยมของน้ำเหลือเกิน แต่มาถึงตอนนี้ฉันถึงได้รู้ว่าที่น้ำเชิญแนนซี คาซาฮาระ กับคาโรลีน คาซาฮาระ หรือก็คือคาซาฮาระ คาโอริ กับคาซาฮาระ อายะ มาเพราะมีจุดประสงค์อันนั้นเอง

“รู้แล้วๆ คาโอริ ฉันจะแก้แค้นให้น้องสาวเธอเอง”

ตอนที่ได้ยินคำพูดของน้ำ ไม่รู้ว่าทำไมฉันจึงสั่นสะท้านไปทั้งร่าง ทั้งที่ฉันเองก็ไม่ได้คาดคิดเลยด้วยซ้ำว่าเรื่องนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับฉันอย่างมาก

ดอกพุดซ้อน

ด้วยเหตุนี้ งานฉลองแซยิดอันใหญ่โตหรูหราจึงแปรสภาพเป็นสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมอันน่าสะพรึงกลัว บรรดาแขกเหรื่อทยอยกันกลับโต๊ะ และพากันจับกลุ่มกระซิบกระซาบถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่มีใครคิดอยากจะยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกต่อไป ใบหน้าของทุกคนไม่มีอาการเมาหลงเหลืออยู่แล้ว บรรยากาตั่วทั้งบริเวณเต็มไปด้วยความสับสนกังวลกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

พอคุณลุงและฉันกลับถึงที่นั่นแล้ว คุณป้าชิโนโกะก็ซักถามเหตุการณ์อย่างละเอียดด้วยสีหน้าเป็นกังวล คุณลุงพยายามตอบคำถามอย่างย่อเยี่ยงที่สุด แต่ยิ่งฟังคุณป้าก็ยิ่งขมวดคิ้วแสดงความเป็นห่วงมากขึ้น

“เธอจะ ถ้าอย่างนั้นแขกทุกคนจะต้องถูกตำรวจสอบปากคำหมดเลย
เธอเนี่ย”

คุณป้ากังวลว่าจะเป็นการเสียมารยาทต่อแขกที่มาร่วมงาน

“ผมก็ไม่ทราบนะครับ แต่คนที่กลับไปแล้วก็มี”

“จริงสินะ ถ้าอย่างนั้นละก็ น้องเขยจะขอให้คุณตำรวจปล่อยตัวแขก
ผู้หญิงกลับก่อนจะได้มั้ย ไม่งั้นจะเสียมารยาทกับแขกของเราเกินไปจะ”

“คุณพี่ครับ เรายังไม่รู้เลยว่าคนที่เอาช็อกโกแลตให้นักเต้นระบำกิน
เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ตัวนักเต้นระบำเองก็พูดแล้วว่าได้รับช็อกโกแลตจาก
แขกในงาน แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นชายหรือหญิง เพราะฉะนั้นถ้าเราให้แขกผู้หญิง
กลับไปก่อน เราก็คงต้องให้แขกผู้ชายกลับด้วยนะครับ”

“เธอ...งานมงคลแท้ๆ ไม่น่าเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นเลย จริงมั๊ย”

สีหน้าของคุณป้าแสดงถึงความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

คุณลุงไม่ได้ตอบคำถามนั้น แต่ในใจท่านคงคิดอย่างเดียวกันเป็นแน่
ฉันเองก็เจ็บใจเหลือเกิน พอรู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าคุณลุงถอดเสื้อคลุมกับ
หมวกเบเรตส์สีแดงออก และเปลี่ยนเป็นชุดสูทแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน ตำรวจจากสถานีตำรวจมารูโนะอุจิกับสำนักงาน
ตำรวจกรุงโตเกียวก็มาสมทบกันหลายนาย

ศพของคาซาฮาระ อายะ ยังถูกทิ้งไว้บนถนนอยู่บนเวที จากที่นั่งของฉัน
มองเห็นแพทย์จากกรมตำรวจกำลังชันสูตรศพได้อย่างชัดเจน แพทย์ที่
ชันสูตรศพกับคุณหมออิโนะอุเอะมีความเห็นตรงกันไม่ผิดเพี้ยน ต่อจากนั้น
ก็มีแสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปสว่างวูบวาบ ก่อนจะมีคนห้ามเปลเข้ามา
เพื่อยกศพไปไว้ในห้องแต่งตัวนักแสดง คงเพื่อรอส่งชันสูตรต่อไป

ตลอดเวลาที่คาซาฮาระ คาโอรุ เอาแต่ร้องไห้โดยมีน้ำที่ตลิ่งลิโกะ
ทำหน้าที่ปลอมโยน ฉันเห็นภาพนั้นแล้วรู้สึกไม่พอใจมาก เพราะท่าทีของ
ทั้งสองดูสนิทสนมเกินพอดี ถึงแม้ว่าควรจะรับผิดชอบเรื่องการปลอมโยนเธอ
เพราะเป็นคนเรียกสองพี่น้องมาในคืนนี้ก็ตาม

เมื่อเห็นภาพที่กำลังกอดกับนักเต้นระบำนำขลุ่ยต่อหน้าคนเป็นร้อย
ฉันก็ร้อนวูบวาบไปทั่วทั้งร่าง รู้สึกอับอายจนอยากจะแทรกแผ่นดินหนี

เพราะอย่างนั้นตอนที่เห็นคาโอรุตามเปลหามศพออกไปยังห้องแต่งตัวนักแสดง โดยมีน้ำเดินตามไปด้วย ฉันจึงรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก

หลังจากนำศพออกไปจากห้องได้ไม่นาน ตำรวจในชุดเครื่องแบบ สราวัตรก็เดินนำตำรวจนอกเครื่องแบบสองนายมาที่โต๊ะของพวกเรา

“อาจารย์อุเอซึงิใช้มั้ยครับ นี่นามบัตรของผม เสียใจด้วยครับ ที่เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นในงานมงคล”

เมื่ออ่านนามบัตรจึงทำให้ทราบว่าตำรวจนายนี้ชื่อโทโดโรกิ เป็นสราวัตรสังกัดแผนกสอบสวนที่หนึ่งแห่งกรมตำรวจ

“ขอโทษครับที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาผมเองก็ทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน”

“อาจารย์คิดว่ามีใครน่าสงสัยมั้ยครับ”

“ไม่มีครับ ผมไม่คิดว่าแขกที่มาในคืนนี้จะมีใครเคยรู้จักนักเต้นระบำแบบนั้นหรอก”

“แต่ผมรู้สึกว่าคุณซาตาเซะ ทัตสึฮิโกะ จะสนิทสนมกับพี่สาวของผู้ตายมากนะครับ”

“ใช่แล้วครับ การแสดงชุดนี้ทัตสึฮิโกะเป็นคนจัดหามา แต่ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทั้งคู่รู้จักสนิทสนมกันมากน้อยแค่ไหน...”

“คุณทัตสึฮิโกะเกี่ยวข้องกับอาจารย์ยังไงครับ”

“เป็นน้องของภรรยาผมที่เสียชีวิตไปแล้วนะครับ แล้วก็ป็นน้ำของโอโตะเนะที่นั่งอยู่ตรงนั้นด้วย”

สราวัตรโทโดโรกิหันมามองหน้าฉันแวบหนึ่ง

“คุณทัตสึฮิโกะทำอะไรพอจะไรหรือครับ”

“จะพูดว่ายังไงดีละ เขาทำงานเหมือนกับเป็นนายหน้า ส่วนรายละเอียดผมเองก็ไม่ค่อยจะทราบหรอกครับ”

คุณลุงอีกอัคราากับไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี จนฉันรู้สึกกังวลขึ้นมา

ทำไมสราวัตรโทโดโรกิถึงชักใช้ไล่เสียงเรื่องนำทัตสึฮิโกะขนาดนั้นะ หรือว่าสราวัตรสงสัยคุณน้า...เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ฉันก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ในฐานะที่เป็นญาติกัน

“ว่าแต่ว่า สารวัตรครับ สาเหตุการตายใช้การวางยาพิษหรือเปล่าครับ”

“ผมยังให้คำตอบแน่ชัดไม่ได้ เพราะต้องรอดูผลการชันสูตรก่อน แต่ก็คงใช้ครับ”

ขณะที่สารวัตรโทโดโรกิกำลังให้คำตอบอยู่นั้นก็มีเสียงอื้ออึงดังมาจากนอกห้องจัดงานอีกครั้ง ตำรวจนายหนึ่งรีบรุดเข้ามาในห้อง และแหวกผ่านกลุ่มตำรวจที่กำลังปฏิบัติงานอย่างชะมัดกั๊กซึ้น สีหน้าของตำรวจนายนั้นทำให้ทราบว่าจะต้องมีการค้นพบเรื่องไม่ดีเป็นแน่ ส่งผลให้บรรยากาศภายในห้องตึงเครียดขึ้นมา

ตำรวจนายนั้นเดินไปหาสุภาพสตรีในงานที่ละคน พร้อมทั้งให้วัตถุสีขาวในมือ ชันตักใจเมื่อสายตาของตำรวจและสุภาพสตรีในห้องต่างจับจ้องมาที่ฉันเป็นจุดเดียว ตำรวจนายนั้นก้มศีรษะให้บรรดาสุภาพสตรีแล้วเดินลัดเลาะผ่านแนวโต๊ะตรงมาหาฉัน เมื่อตำรวจเข้ามาใกล้ ฉันก็เห็นของในมือเขาได้ถนัด จึงเปลือเอามือจับที่ผมของตัวเองด้วยความตกใจ

วัตถุสีขาวที่อยู่ในมือตำรวจคือกิบิติดผมของฉันเอง มันคือดอกไม้ประดิษฐ์รูปดอกพุดซ้อน

รอยสัก

“เกิดอะไรขึ้น พบอะไรเข้าหรือไง”

“ครับ สารวัตร ช่วยเอียงหัวมาใกล้ๆ หน่อยครับ”

ตำรวจนายนั้นกระซิบกับสารวัตรด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“อะ...ว่าไหนะ ก็แปลว่ายังมีอีกนะสิ...”

สารวัตรพูดค้างไว้แล้วหยุดเพียงเท่านั้น พลังหันไปมองรอบๆ ราวกับรู้สึกตัวว่าไม่สมควรพูดออกมา ฉันคงไม่มีวันลืมความตกใจอย่างรุนแรงที่ปรากฏบนใบหน้าของสารวัตรในตอนนั้น นายตำรวจยังคงกระซิบกระซาบรายงานเรื่องให้สารวัตรฟังต่อไป หลังจากฟังรายงานได้สักครู่ สารวัตร

ก็เบนสายตามาหยุดที่ฉัน

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ กีบติดผมรูปดอกพุทซ้อนของฉันเกี่ยวข้องอะไรกับคดีนี้หรือ แต่ฉันไม่รู้เรื่องด้วยเลย...

“ขอโทษนะครับ คุณหนู นี่กีบติดผมของคุณหนูใช่ไหมครับ”

“คะ ใช่ค่ะ”

ฉันหน้าแดงชานด้วยความอับอายเมื่อรู้สึกว่ายายตาทุกคู่กำลังจับจ้องมา

“คุณหนูพอจะจำได้มั๊ยว่าทำกีบติดผมนี้ตกไว้ที่ไหน”

“ไม่ทราบค่ะ ดิฉันก็เพิ่งรู้ตัวเมื่อไม่กี่นี้เองค่ะ”

“คุณหนูออกจากห้องจัดเลี้ยง แล้วไปเดินข้างนอกมาหรือเปล่าครับ”

“คะ เมื่อสักครู่หลังจากเริ่มการแสดงระบำกายกรรมไปได้สักพัก ดิฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายจึงออกไปเดินเล่นแถวทางเดินข้างนอกค่ะ..”

“ถ้าอย่างนั้นคุณหนูช่วยพาเราไปดูเส้นทางที่คุณหนูเดินได้มั๊ยครับ”

“สารวัตร มีอะไรหรือครับ โอโหเนะทำอะไรหรือครับ” คุณลุงอุเอซึมิจิร้องถามเพื่อปกป้องฉันด้วยความแปลกใจระคนไม่พอใจ

“เรื่องนั้นผมจะอธิบายให้ฟังทีหลัง เชิญครับ คุณหนู”

เมื่อถูกสารวัตรเร่งเร้า ฉันจึงจำต้องลุกจากเก้าอี้

“เซยะตามไปดูแล้วด้วยนะ อย่าปล่อยให้โอโหเนะไปคนเดียว น่าสงสารออก”

“ได้ครับคุณพี่ สารวัตร ผมไปด้วยได้ไหมครับ”

สารวัตรมีท่าทีลังเลอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็พูดว่า “ได้ครับ เชิญ... ถ้าฉันไปกันเถอะครับคุณหนู”

ระหว่างเดินลัดเลาะไปตามโถะต่างๆ โดยมีสายตาทุกคู่จับจ้องอยู่นั้น ฉันรู้สึกราวกับกำลังเดินอยู่บนเมฆ และจังหวะที่จะเดินออกจากห้องจัดเลี้ยงนั้นเองก็ได้พบกับน้ำहतสีอิโกะที่เพิ่งเดินเข้ามาพอดี

“โอโหเนะ เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

“คุณพี่ครับ เกิดอะไรขึ้นกับโอโหเนะหรือครับ”

“พี่ก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน...”

“คุณซาตาเซะ ขอเชิญคุณไปด้วยกันเลยครับ”

น้ำเสียงของสารวัตรฟังดูคล้ายเป็นคำสั่งกลายๆ ฉันนำทางทุกคนมาจนถึงประตูที่ชายไร่มารยาทคนเมื่อครู่กระโจนพรวดพราดออกมา

“ดิฉันมาถึงที่นี่แล้วก็เดิมนย้อนกลับไปละ”

นายตำรวจทำท่าพ่ายพยับไปทางประตูแล้วกระซิบอะไรบางอย่างกับสารวัตร สารวัตรมองหน้าฉันด้วยความสงสัยและถามว่า

“ทำไมถึงเดิมนย้อนกลับไปละครับ เกิดอะไรขึ้นที่นี่เหรอ”

“เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร...ทางเดินนี้มันมืด แล้วถ้าเดินไปไกลมากจนจำทางกลับไม่ได้จะลำบาก แค่นั้นเองค่ะ”

ทำไมฉันจะต้องโกหกด้วยนะ ทำไมถึงไม่บอกไปตามตรงว่ามีผู้ชายไร่มารยาทคนหนึ่งไพล่ออกมาจากหลังประตูบานนี้ คงเป็นเพราะฉันโกรธตัวเองที่มองตามผู้ชายคนนั้นไปเลยไม่อยากเอ่ยถึงเขา แต่ฉันไม่คาดคิดว่าคำโกหกนี้จะทำให้ฉันถูกตำรวจสงสัยจนเกินแก้ไข

สารวัตรโอดโวกิมองหน้าฉันด้วยสายตาเคลือบแคลงก่อนเอ่ยขึ้นว่า
“คุณหนูเข้าไปในห้องนี้ใช้มั้ยครับ”

“เปล่าค่ะ ดิฉันไม่ได้เข้าไป”

“แต่ก็ปิดผมตกอยู่ข้างในห้องนะคะ”

“ตายจริง” ฉันได้แต่ตกระลึงจนพูดอะไรไม่ออก

“สารวัตร ห้องนี้เป็นห้องอะไรครับ” คุณลุงอุเอซึงักสีหน้าถาม

“งั้นเราเข้าไปข้างในกันดีกว่า”

เมื่อตำรวจนอกเครื่องแบบเปิดประตู ฉันจึงเห็นว่าในห้องแคบๆ นั้นมีผู้ชายอยู่หลายคน ในจำนวนนั้นมีดอกเตอร์อิโนะอุเอะและแพทย์คนเมื่อครู่รวมอยู่ด้วย เมื่อเห็นดังนั้นฉันก็รู้สึกตื่นตระหนกจนแทบจะลืมหายใจ

ต้องมีอะไรเกิดขึ้นในห้องนี้แน่!

ดูเหมือนนี่จะเป็นห้องสำหรับให้ลูกจ้างพักค้างคืน ห้องนี้มีขนาดหกเหลี่ยมตามิ¹ ผนังด้านหนึ่งมีชั้นวางของที่แบ่งเป็นสองชั้น บนนั้นมีหีบห่อสัมภาระ

¹ ประมาณ 10 ตารางเมตร

และกระเป๋าดูเหมือนจะแน่นอยู่ บนเพดานมีหลอดไฟเปลือยแขวนไว้ ทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่าในโรงแรมหรูหรานี้ยังมีห้องสภาพซ่อมช่ออย่างนี้อยู่ด้วยหรือ

“คุณหมอครับ สาเหตุการตายคืออะไรครับ” นายตำรวจที่ถือก๊อบติดผมดอกพุดซ้อนมาตามหาฉันเอ่ยถามขึ้น

“เหมือนกับเมื่อคืนนี้เป๊บบ ยังมีเศษช็อกโกแลตติดที่นิ้วข้างขวาอยู่เลย”

เมื่อพูดจบทั้งหมอและตำรวจก็ลุกขึ้นยืน ในเวลานั้นเอง

“...”

ฉันร้อง แต่ไม่มีเสียงเล็ดลอดผ่านลำคอออกมา ขณะเดียวกันก็ถอยร่นไปข้างหลังด้วยความตกใจ

บนเลื้อยหาคามีนี่มีร่างของชายหนุ่มอายุราวสามสิบปีนอนเหยียดยาวอยู่ผิวของเขาค่อนข้างคล้ำ ร่างกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง สีหน้าบ่งบอกความทุกข์ทรมานอย่างยิ่งยวด ดูจากการแต่งกายฉูดฉาดแบบอเมริกันแล้วจึงรู้ว่าเขาคงไม่ใช่คนที่มีการงานมั่นคงนัก ตั้งแต่ริมฝีปากของเขาไปจนถึงเลื้อยหาคามีเลือดสีแดงคล้ำหยดเป็นทาง

“คุณหนูครับ ก๊อบติดผมของคุณตกอยู่ข้างศพครับ” ตำรวจนอกเครื่องแบบเน้นคำพูดทุกพยางค์ “คุณหนูรู้จักผู้ชายคนนี้ใช่ไหม”

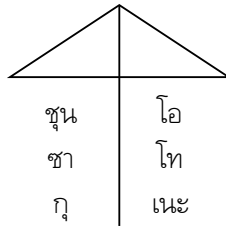
ฉันมองหน้าผู้ชายบนเลื้อยหาคามีด้วยความหวาดกลัว แต่ฉันไม่รู้จักเขาเลย

“ไม่ค่ะ ไม่รู้จัก ไม่เคยเจอมาก่อนเลยค่ะ”

“งั้นก็แปลกนะครับ เพราะที่แขนซ้ายของชายคนนี้สักชื่อของคุณหนูเอาไว้ด้วย นี่ไง ดูสิครับ”

คุณลุงอุเอซึกับนำทัตสึฮิโกะมายืนอยู่บริเวณด้านหลังฉัน พวกเขาต่างพากันชะเง้อไปมองแขนซ้ายของศพที่โผล่พ้นเลื้อยออกมา ทันใดนั้นเราสามคนก็อุทานด้วยความตื่นตระหนก

ที่แขนนั้นมีรอยสักเป็นข้อความว่า

นักสืบคินดะอิจิ โศสึเกะ

โธ่ ซุนซากุ ซุนซากุ...

ถ้าอย่างนั้นชายคนนี้คงเป็นทาคาโตะ ซุนซากุ ที่คุณทวดเคนโซจากอเมริกาตั้งใจจะให้แต่งงานกับฉันนะสิ โซสึเกะ ต้องใช่แน่ๆ รอยสักชื่อของฉันกับซุนซากุบนแขนนี้เป็นคำตอบที่แน่ชัดเสียยิ่งกว่าสิ่งใด ฉันจะได้รับมรดกจำนวนมากมายมหาศาลถึงหมื่นล้านโดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องแต่งงานกับชายผู้นี้ แต่ถ้าฉันปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานล่ะก็

“มรดกหมื่นล้านจะหลุดจากกรรมสิทธิ์ของคุณและตกไปเป็นของผู้อื่น”

ทนายคุโรกาวะเคยบอกไว้แบบนี้ไม่ใช่หรือ แล้วถ้าชายคนนี้ตายไปแล้ว...ฉันคงถูกถอดออกจากการเป็นทายาทผู้รับมรดกอันดับหนึ่ง

เมื่อสักครู่ทนายคุโรกาวะก็พูดว่า

“เราต้องรีบหาตัวทาคาโตะ ซุนซากุ ให้พบโดยเร็วที่สุด แต่ถ้าคุณหนูไม่ยอมแต่งงานกับเขา เรื่องนี้คงวุ่นวายมากเลยล่ะครับ”

เรื่องราววุ่นวายพิลึกพิลั่นที่วุ่นนั้นได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ถ้าคดีฆาตกรรมปริศนาของนักเต้นระบำกายกรรมเมื่อครู่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ด้วย งั้นคงไม่ใช่คดีฆาตกรรมเพราะเรื่องผู้สาวธรรมา แต่เป็นการเปิดฉากคดีฆาตกรรมนองเลือดเพื่อแย่งชิงมรดกหมื่นล้านต่างหาก

สารวัตรโทโดโรกิพยายามสังเกตสีหน้าของพวกเราทั้งสามคนอยู่ตลอดเวลา จากนั้นเขาก็กระแอมเล็กน้อยแล้วพูดว่า

“ดูเหมือนว่าทุกท่านจะรู้จักชายคนนี้ เขาเกี่ยวข้องกับพวกคุณยังไงครับ”

คินดะอิจิ โคสุเกะ คือยอดนักสืบที่นักอ่านทั้งญี่ปุ่นและไทยต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี
ไม่ว่าเขาจะต้องเผชิญกับคดีฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมอำมหิตหรือลึกลับซับซ้อนเพียงใด
ยอดนักสืบผู้นี้ก็ไขปริศนาได้อย่างยอดเยี่ยมเสมอ

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อหญิงสาวคนหนึ่งได้กลายเป็นผู้มีสิทธิ์รับมรดกมูลค่าห้าหมื่นล้านเยน
โดยมีเงื่อนไขว่าเธอต้องแต่งงานกับชายที่ถูกเลือกไว้ เว้นเสียแต่ว่าชายผู้นั้นจะเสียชีวิตลง
มรดกทั้งหมดจึงจะถูกจัดสรรในตระกูลอย่างเท่าเทียมกัน
หลังจากนั้นชายคนดังกล่าวก็ถูกลอบฆ่าตาย
เป็นเหตุให้คดีฆาตกรรมนองเลือดได้เปิดฉากขึ้นเพื่อลดจำนวนตัวหารในมรดก
แต่ใครเล่าจะรู้ว่าเบื้องหลังคดีอันน่าสะพรึงนักสืบเต็มไปด้วยความวิปริต!

นี่คือเรื่องราวที่แสนเข้มข้นผสมความโรแมนติก
ผลงานจากปลายปากกาของนักเขียนชื่อดัง โยโกมิโซะ เซชิ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7676-0

Cover Design: Nawapat A.

275 บาท

Trigger warning

- ความสลับซับซ้อนทางเพศที่ไม่เหมาะสม
การทำร้ายร่างกาย และการข่มขืน